

Mana skola pēc 100 gadiem

Simts gadi ir ļoti ilgs laiks. Pa šo laiku var notikt daudz kas. Skola noteikti būs attīstījies.

Skolotājus asistēs roboti, būs jauni mācību priekšmeti.

Skolēni tāpat kā tagad brauks ekskursijās, bet, piemēram, uz kādu citu kontinentu vai pat uz Mēnesi.

Es domāju, ka skola būs daudz lielāka. Skolai būs trīspadsmit stāvi, pa kuriem izvadās lifts. Augšējā stāvā atradīsies baseins. Katrai klasei blakus būs džakuzī istaba. Ārā būs milzīgs futbola laukums.

Skolas ēdnīcā ar vienu pogas spiedienu varēs izvēlēties pusdienas.

Skolēniem stundas laikā būs jāuzliek galvā tāda kā ķivere, kas pumpēs iekšā visādas gudrības. Būs auto braukšanas apmācību stunda, kur skolēni iemācīsies braukt ar elektromobiļiem.

Protams, pēc simts gadiem skolēni tāpat kā es sapņos par nākotni!

Matīss Gruduls 5. klase

Laika mašīna.

Šodien mūsu skolai jubileja – 100 gadi. Jau visu nedēļu gatavojāmies šim pasākumam. No rīta klasē valda īpaša rosība, smaržo kūciņas un cepumi, meitenes klāj galdu, bet zēni par kaut ko klusi sačukstas. Rihardam telefonā atnākusi ziņa no kāda nākotnes skolēna. Daži neticīgi pasmejas, bet citi ir neizpratnē. Vai tiešām šodien pie mums ieradīsies ciemiņš no nākotnes?

Ballīte noris pilnā sparā, kad pēkšņi vienā klases stūrī sāk mirdzēt dīvains tēls, parādās arī dūmi. Meitenes pamatīgi nobīstas, spiedz un skrien pie skolotājas. Rihards droši dodas pie svešinieka, sākas saruna. Izrādās, viņš ir ieradies pie mums no skolas 200 gadu jubilejas, Jānis Strods no 4. klases. Jānis pastāstīja, ka viņš, pētot skolas vēsturi, nolēmis teleportēties uz pagātņi. Tas neesot bijis grūti, vien jāizveido īpaša programma. Bērni bija ļoti pārsteigti un priecīgi. Jānis brīnījās par mūsu interaktīvo tāfeli, grāmatām, burnīcām un skolēniem, kuri ir draudzīgi un jautri. Simts gadu laikā skolā notikušas interesantas pārmaiņas.

Nākotnes skolā Jānim visvairāk patīk autoģērbšana, kura piecās sekundēs sagērbj vai noģērbj cilvēku. Tas šogad esot jaunums. Visi skolēni uz skolu dodas ar lidojošajiem paklājiem, viņiem ir elektriskas somas, tās pašas izvelk visu nepieciešamo stundai. Atliek vien izvēlēties mācību priekšmetu, nospied uz ekrāna un teleportējies uz klasi, kur robots skolotājs visu māca. Arī mājas darbus palīdz veikt teleportēts robots. Jānis gaida nākošo gadu, jo 5. - 12. klašu skolēni mācās braukt ar lidmobīļiem. Vai starpbrīži ir nākotnes skolā? Jā, var lēkāt pa batutiem vai peldēties baseinā. Sasit plaukstas 2 reizes un pie tevis pienāks robots. Tam var palūgt, piemēram, apelsīnu sulu.

Jāni, kura ir tava mīļākā stunda? Sports ir ļoti aizraujošs, jo tur vajag peldēt ar delfīniem, nirt okeānā un izvairīties no haizivīm. Sacensības notiek zelta meklēšanā Āfrikā un lekšanā ar ķenguriem Austrālijā. Ko nākotnes skolēni dara pēc stundām? Jānim patīk apmeklēt pulciņu, kur māca rūpēties par bērniem un dzīvniekiem.

Interesanti, skola ir un paliek skola, kur mācās, satiekas, draudzējas un dzīvo. Bērniem patīk viss jaunais un neparastais, viņi mīl ģimeni un novērtē dabu. Pēc mūsu ballītes Jānis

dodas mājās. Viņa vēstures projekts ir izdevies. Mēs novēlam, lai arī skolas 200. dzimšanas diena ir neaizmirstama!

4.klases kopardarbs.

*****

Šobrīd mēs dzīvojam tehnoloģiju laikmetā. Daudzas skolas jau ir apgādātas ar dažādām tehnoloģijām: datoriem, interaktīvajām tāfelēm, projektoriem. Kaut arī mūsu skola nevarētu iztikt bez interneta un elektrības, es skolu iztēlojos dabiskāku, bet ar stingrākiem noteikumiem un ierobežojumiem. Es Varakļānu vidusskolu pēc 100 gadiem iedomājos ar augiem visapkārt. Tur būtu ne tikai ziedi, bet arī kaktusi, eksotiskie augi un dārzeņu dobes. Skola būtu daudz lielāka. Tā izmantotu saules enerģiju elektrībai. Tehnoloģijas būtu ierobežotas, un laiks, cik ilgi drīkst tās izmantot, būtu 1 stunda dienā. Skola dzīvotu bez atkritumiem. Skolēni būtu paklausīgi un izpalīdzīgi. Viņi ar prieku pildītu visus pienākumus un ievērotu noteikumus. Bērni dotos ārā elpot svaigu gaisu. Skolēni iesaistītos visos pasākumos un rīkotu tos, toties skolotāji mīlētu savu darbu un atbalstītu viens otru.

Es būtu ļoti priecīga par Varakļānu vidusskolu. Es iedomājos, kā es, veca tantiņa, pa savu istabas logu vērotu, kā bērni ar smaidu dodas uz mūsu skolu, un atcerētos, kā es kādreiz rakstīju šo stāstu.

Māra Melne 6. klase.

*****

Šorīt uz skolu piecēlos 9:00, jo tagad stundas sākas 11:00 no rīta. Gribētos skolā redzēt dzīvu skolotāju, bet viņu mēs redzam tikai un vienīgi uz lielās tāfeles. Ir mazliet grūti, palīdzību prasu robotam, bet ko no viņa var saprast? Varbūt pēkšņi kaut kas sabojāsies sistēmā un sniegtā atbilde būs nepareiza.

Skolotāja mūs neredz, mums arī grūtāk redzēt, jo visa klase ir pārpildīta. Katrā klasē tagad ir pa 50 bērniem.

Beidzas pirmā stunda, paņemam telefonu, iekāpjam liftā un dodamies ārā. Tur mūs sagaida ikgadējā lapu kašana. Mēs tieši pirms 100 gadiem lapas grābām tepat. Šogad mēs piespiežam tikai vienu podziņu mašīnai, un 10 sekunžu laikā lapas ir sagrābtas.

Nākamā stunda- mūzika, kabinets tāpat atrodas 1. stāvā. Ar liftu visur var ātri nokļūt. Katram savas klavieres- tas ir kaut kas pasakains. Tagad mums stundas ilgst 20 minūtes.

Kā vienmēr ir 2 sporti. Tagad atkal varam iet cauri piebūvei. Covid-19 ir pārvarēts un mums vairs nav jāstaigā maskās. Sportā mums katram ir personīgais treneris- robots. Tas mums māca visu to, kas pienākas 36. klases audzēkņiem.

Beidzot ir pusdienas- pasūti, ko gribi, nemaksā un ēd. Jā, tas ir jauki, bet- kā jau visur- lido tie videonovērošanas droni. No tās sarkanās gaismaņas drīz „izdegs” acis. Stāsta, ka žilbinošā lampiņa jau dažiem rādās murgos. Es līdz tam vēl neesmu nonākusi.

Rīt skolai 200 gadu jubileja. Tas ir iespaidīgi. Skola kopā ceps lielo torti, dekorēs un ēdīs. Manuprāt, visi par to ir priecīgi. Pats galvenais- parīt mums ir ekskursija uz Marsu. Brauksim ar kosmosa kuģiem un tērpsimies speciālajos tērpos.

Tas ir īsumā par manu skolu. Tagad atgriezīšos 2021. gadā. Turpināšu projektu nedēļu un priecāšos par to, kas ir tagad.

Karīna Vingre 7.klase.

*****

Simtgadīgais ozols, izpletis vareno vainagu, noraudzījās uz pirmo skolas dienu. Kalendārs rādīja 2121.gada 1.septembri.

Kā vienmēr cilvēki bija kaut ko maģisku saistījuši ar šī gada cipariem, bet skola, kurai blakus nu auga ozols, šogad svinēs 200. jubileju.

Neviens nevarēja iedomāties, ka no pils parkā salasītām ozolzīlēm, ko tā laika skolas direktoram Jurim Daleckim uzdāvināja kāds pirmklasnieks, viena bija noklīdusi un nokritusi zālē, tā sāka dzīt saknītes. Nevienam ozols netraucēja un arī ozolu neviens netraucēja, un Varakļānu iedzīvotāji ļāva tam augt.

„Vai, kas tik nav redzēts!”-ozols nodomāja. Tikko sācis ozols augt, raudzījies bērnos un skolotājos, kuru sejas sedza maskas. Bija kaut kāda pandēmija, tie bija grūti laiki. Slimoja daudzi. Skolu aizslēdza un skolēni mācījās attālināti. „Nedzirdēju ne bērnu smieklus, ne skolotāju gudrās pamācības. Ne jautrības, ne prieka.” Cik skumjš bija šis laiks. Vēlāk viss mainījās, izgudroja labas zāles, visi bija veseli. Ar laiku mainījās paaudzes, mācījās citi skolēni un mācīja citi skolotāji, un ozols līdzās visiem turpināja augt. Bija arī tāds laiks, kad mācības pasniedza roboti, bet enerģētikas globālā problēma, kas sekoja pēc pandēmijas, parādīja to, ka tie roboti nav uzticami, jo datorkļūdas rezultātā skolēniem bija sākuši mācīt dīvainas un ačgārnas lietas. Piemēram, ka smēķēt ir forši, un to pat darīja klasē, parādot, kā tas jādara. Ka grāmatas lasīt ir kaitīgi veselībai! „Ļoti smieklīgi, vai ne?” Ozols, lai to redzētu, bija pastiepies līdz 3.stāva logam. Bija arī citas dīvainas lietas, ko roboti bija darījuši, tāpēc ar steigu tika saukti atpakaļ skolotāji.

Gadiem skrienot, Varakļānu populācija kļuva lielāka, kā arī skola bija paplašinājusies. Bija uzceltas divas sporta halles, kur trenējās valsts labākie futbolisti un volejbolisti, kuri nesen bija ieguvuši Pasaules čempionu titulu.

200. skolas jubilejā, visus sveikt bija ieradies Latvijas Valsts prezidents, kurš izrādījās bija Varakļānu skolas absolvents. Ozols saprata, ka ar Varakļānu vidusskolu viss ir kārtībā! Viņš redzēs daudzas skolas simtgadu jubilejas!

Marta Beča 9.klase.

*****

Atminoties bērnību, jau tad mums likās, ka 2020.gadā būs lidojošās mašīnas un pār mums valdīs roboti. Paskatoties mums visapkārt, droši varam teikt, ka tā nav. Tomēr, ko domāja skolēns pirms 100 gadiem? Vai tam pāri arī nāca domas par tehnoloģiju pārņemtu pasauli? Šī ideja ir pieļaujama, tāpēc, veidojot mūsu nākotnes skolu, idejas paliek tikai spilgtākas un stiprākas.

Pārlecot citā dimensijā, mēs paskatāmies apkārt un redzam mūsu skolu, kā tā izskatās no ārpusēs. Forma tai ir tīri labi saglabājusies, tomēr mums visiem zināmā sarkanā jumta vietā nu jau ir saules bateriju paneļiem klāts jumts, kurš atstaro katru saules staru. Sienas ir gluži kā logi – no tīra stikla. Kaut kur aiz kurtuves stūra slejas stalts, bet neliels debesskrāpis, kura galā ir šķīvveida paplatinājums. Dzirdēju, ka tā ir jaunā ēdnīca. Skolēni gan laikam neesot sajūsmā, jo daudz jākāpelē, bet Daleckis Nr. 4 ir solījis ievietot liftu. Ā, kas ir Daleckis Nr. 4? Tas pats direktors, ko pazīstam tagad, bet nu jau ceturtais tā klons. Jaunākā instalācija ir zaļā klase. Tā ir sastopama pīramīdas veidolā, gluži kā Kleopatrai. Par ko vēl nepastāstīju? Stadionu! Tas it kā nav mainījies. Segums tagad ir melns, bet zāles placīša vietā ir ierīkots dīķis, kur peld zivis un dažreiz skolēni.

Kas skolā notiek iekšpus sienām? Sākšu ar zemāko stāvu – pagrabu. Cik zinu – tur joprojām ir ģērbtuve, bet jauns pievedums ir skapīši. Jauko sieviešu, kas ņēma mūsu ārdrebes, vairs nav. Turpat, nedaudz pa kreisi, bija skolas ēdnīca, bet – kā jau noskaidrojām – tur tā vairs neatrodas. Tagad tās vietā ir peldbaseins. Kāpjot augstāk, nonākam pirmajā stāvā. Šķietami nekas nav mainījies. Klases stāv savās vietās, bet ziņojumu dēlis ir liela interaktīva tāfele. Otrajā stāvā ir neliels zoodārzs. Kā tas tapa, nav īsti zināms, bet visi ir sajūsmā. Kas labs ir trešajā stāvā? Te ir ierīkota zvaigžņu siena ar skolēniem, kuri ir nesuši skolas vārdu gan Latvijā, gan pasaulē. Pēdējais stiepiens – aktu zāle. Pašlaik tas ir tehnoloģiju sprādziens. LED ekrāni, gaismas, projektori – viss, ko var iedomāties. Klīst leģenda, ka uz diskotēkām ierodas jaunieši arī no apkārtējiem novadiem.

Kā notiek mācības? Varu apgalvot, ka roboti nav pārņēmuši skolas dzīvi. Skolotāji arī ir klonēti un ar riktīgo stiliņu. Kaut kur pavīd skolotājas saplēstos džinsos un ādas svārkos. Ņemot vērā baseinus, tagad ir arī peldēšanas pulciņš. Mācības notiek daudz maz digitāli, bet skolā. Kompetences ir saglabājušās, bet visi apgūst to, ko tiešām vēlas. Klāt vēl ir nācis astronautu klubiņš. Tur viņi ceļ raķetes un dodas pretī Marsam. Skolas dzīve ir palikusi tāda pati, bet līdz šai dienai visi piemin, kā skolā noplūda griesti.

Tā nu tā skola ir mainījusies pa 100 gadiem. Arhitektūra un mācības ir pieņēmušās lielos apgriezienos. Tehnoloģijām ir vēl lielāka daļa mūsu dzīvē kā jebkad. Tomēr, atskatoties atpakaļ, mēs joprojām ceram, ka arī 2121.gadā mēs varēsim teikt – tā ir mana skola!
Patrīcija Masaļska 11.klase.

*****

Daudziem varētu šķist, ka skola 2121.gadā izskatīsies kā liela stikla ēka ar asiem stūriem, pilna ar datoriem un garlaikotiem skolēniem, kas turp nokļuvuši lidojošās mašīnās. Domāju, ka nākotnes paaudzes būs ļoti gaumīgas un kaut daļēji pieturēsies pie jau esošajām vērtībām.

Pēc 100 gadiem skolēnu dzīve kļūs mierīgāka. Viņi nesteidzīgi soļos uz skolu pa lielu, gaišu trotuāru, acis pacēlušī augšā, lai saskatītu koku lapas. Viņi visi būs moži un kārtīgi izgulējušies. Ieejot skolā, viņi sveicinās katru garāmgājēju. Arī direktoru satiekot, viņi jautās: "Kā klājas?". Katrs skolas darbinieks skolēnus pazīs personīgi un novēlēs jauku dienu.

Skolas iekštelpas būs plašas, ar augstiem griestiem. Uz sienām būs dažādas gleznas, zaļu efeju ieskautas, un izsmalcināti logi, kas visu padarīs gaišu un naktī ļaus skatīties zvaigznēs. Skolēni, pirms ķeršanās pie darba, pļāpās savā starpā un dzers tēju pie galdiņiem. Skolā zvana nebūs, bet jau plkst. 8:30 visi būs iekārtojušies uz zemes spilvenos, pretī lielai interaktīvajai tāfelei, un izvilkuši savus portatīvos datorus.

Klases pārsvarā būs tukšas. Skolēni būs apsēdušies izklaidus pa visu skolu, un skolotājas kā konsultanti būs skolotāju istabā vai mājās. Mācību viela skolēniem šķitīs elementāra, viņi strādās individuāli, risinās sarežģītus piemērus no augstākās matemātikas, programmēs, rasēs un apgūs vismaz 5 valodas. Mācības notiks augstā līmenī, skolēni būs gan erudīti, gan aktīvi. Viņi bieži tiksies sapulcēs ar partneriem no ārzemēm.

Tehnoloģiju loma skolā būs palielinājusies, bet tās nebūs pārņēmušas skolēnu dzīvi. Iet uz skolu būs pagodinājums, un visi skolēni būs jau pieauguši un patstāvīgi.

Amanda Ikaunieca

11.klase

*****

Visiem noteikti šķiet, ka pēc 100 gadiem jau būs lidojošas automašīnas, pa ielām staigās roboti, viss būs ļoti tehnoloģizēts, elektronizēts utt. Tas, protams, ir diezgan iespējams, ņemot vērā mūsdienu attīstības apgriezienus, tomēr cilvēki jau pirms 100 gadiem domāja, ka līdz mūsdienām jau būs lidojoši auto, bet tā joprojām nav.

Varbūt skolēni nemaz vairs nemācīsies klasēs, varbūt skolēniem savas klases ietvaros nemaz vairs nebūs nepieciešams vai atļauts būt kopā. Tas nebūtu jauki.

Varakļānu vidusskola ļoti cenšas sekot līdzi tehnoloģiju attīstībai un arī ievieš dažādas tehnoloģijas jau tagad, tomēr skola ir arī par to, lai skolēni vairāk komunicētu savā starpā, lai tehnoloģijas nebūtu šķērslis komunikācijai. Tas jau sāk palikt neinteresanti, ka viss paliek tik ļoti elektronizēts, arī skolās pazudina realitātes sajūtu - skolēni sāk degradēties. Pēc 100 gadiem varbūt skolēniem vairs nebūs nekas jādara, nebūs pat jādomā, jo to visu izdarīs mākslīgais intelekts.

100 gadu laikā var mainīties viss, varbūt uz mūsu planētas vairs nebūs neviena no mums, varbūt viss būs tik attīstījies, ka pat mazākās pilsētas būs augsti attīstītas. Kas to lai zina - varbūt Varakļāni, ņemot vērā tagadējo slavu valstī, būs nākamā Latvijas galvaspilsēta, un Varakļānu vidusskola - kā tagadējā Rīgas 1. ģimnāzija. Jau tagad

daudzi apgalvo, ka visi ceļi ved uz Varakļāniem, iespējams, tas tā atspoguļosies burtiski. Būtu ticami, ja Varakļānu vidusskola būtu kā Rīgas 1. ģimnāzija, jo Varakļānu vidusskolā skolēni ir izglītoti, skolotājas ir apņēmiņas un labi iemāca. Ja tā turpinātos, tad pēc 100 gadiem Varakļānu vidusskola noteikti varētu arī aizstāt Rīgas 1. ģimnāziju.

Nākotnē mūsu skola gan no ārienes, gan iekšpuses būtu diezgan pielāgota apkārtējiem apstākļiem. Jau tagad pasaulē notiek dažādas dabas katastrofas. Skola, iespējams, būtu uzbūvēta no izturīgiem materiāliem, piemēram, metāla konstrukcijām, kas pasargātu no plūdiem, ugunsgrēkiem, vētrām utt., kas pagaidām mūs ļoti neskar, bet, ja mēs nemainīsim savus ieradumus attiecībā pret dabu, tas atnāks arī līdz Latvijai. Iespējams, lielajās pilsētās vairs nekas nebūs palicis, tas būs noticis dabas katastrofu vai militāru apstākļu ietekmē, tāpēc cilvēki pārvāksies uz mazajām pilsētām, laukiem, kur tas skartu mazāk, tāpēc gan Varakļanos, gan Varakļānu vidusskolā būtu dzīvība, daudz skolēnu, skolotāju, iedzīvotāju utt.

Nav zināms, varbūt nākamajos 100 gados viss būs vēl vairāk modernizēts, varbūt nekas īsti nebūs mainījies, varbūt uz Zemes vairs nebūs nevienas dzīvības, varbūt mūsu skolas vairs nebūs, varbūt tā augs un plauks. Būtu labi, ja arī pēc daudziem gadiem mūsu skola pastāvētu, mācības būtu klātienē- ar klasesbiedriem kopā. Ir svarīgi, lai notiek fiziska un emocionāla saziņa ar citiem skolēniem un skolotājiem. Šobrīd, aptuveni 1,5 gadus, viss notiek attālināti, tas degradē skolēnus gan mentāli, gan fiziski.

Samanta Mediniece

11.klase

*****

Mūsdienās ļoti aktuāla tēma ir globālā sasilšana un viss ar to saistītais. Gaisa temperatūrai paaugstinoties, kūst ledāji, ja tas tā turpināsies, tad pēc pāris gadiem attapsimies vienā lielā ūdens peļķē. Mēs visi atradīsimies ūdenī, arī skola.

Skola pēc 100 gadiem atradīsies zem ūdens, gluži kā zemūdene. Tā būs moderna, jo bioloģiju varēsīm mācīties praktiski, paskatoties pa skolas logiem, mums garām peldēs zivis, varēsīm tās kārtīgi nopētīt, nebūs jāskatās grāmatās un internetā, kā tas notiek tagad. Blakus skolai augs dažādi ūdens augi, piemēram, sūnas un aļģes. Logi visbiežāk būs noklāti ar žālūzijām, jo skolēniem ļoti patiks vērot to, kas notiks ārā, nevis to, kas jādara klasē.

Ekskursijās bērni dosies ar ūdens autobusiem, būs iespēja justies kā īstām zivīm. Ikdienā uz skolu kursēs autobuss, kuru vadīs medūzai līdzīgs tēls, uz skolu būs iespēja doties arī pašam, bet noteikti nevarēs aizmirst savu galvas kupolu, jo bez tā nevarēs pārvietoties. Atrodoties ārpus skolas un mājām, būs jābūt uzviktam ūdensnecaurīgam tērpam, lai neizmirstu līdz kaulam, ierodoties telpās, to varēs novilkt. Ēdināšana būs zālē, kuras vidū atradīsies akvārijs ar zivīm, gluži tāpat, kā tas tagad ir "Maximā". Pusdienās pārsvarā tiks pasniegtas zivju veltes, jo zivju netrūks. Ja kāds skolēns neēd zivis, tad tiks piedāvāti jūras dārzeņi- kartupeļi, burkāni, bietes. Saldajā tiks pasniegtas saldās zivis vai jūras augļi, piemēram, jūras mandarīni un apelsīni.

Kāds būs mācību process un mācību priekšmeti? Ļoti daudzi mācību priekšmeti būs saistīti ar zivju iepazīšanu, jo profesijas būs saistītas ar zivīm un to darbu. Ļoti daudz būs praktisko nodarbību, bet mācīsies no grāmatām, ļoti daudz zīmēs, viss būs ļoti organizēts. Nevieni pat neiedomāsies runāt kādam pretī, jo tad draudēs sods- tīrīt zobus un akvārijus zivīm. Mācību stunda ilgs 30 minūtes, ja skolēns nevēlēsies mācīties kādus konkrētus priekšmetus, tad viņam būs atļauts to nedarīt, bet viņam būs jādodas šajā laikā ravēt jūras dārzeņu dobes.

Mācoties pēc 100 gadiem, nevarēs iedomāties, kā bija mācīties vēl tad, kad visur nebija ūdens, kad pa zemi varēja staigāt, nevis peldēt, mašīnas brauca pa ceļu, un skolēniem bija jāmacās visi mācību priekšmeti. Mainoties laikam, mainās arī apkārt notiekošais. Vēl pēc dažiem gadiem atkal būs citādi noteikumi, un mums būs tiem jāpielāgojas.

Indra Grudule

11.klase

*****

Galvā ir tik daudz domu par to, kā gan varētu izskatīties Varakļānu vidusskola pēc simts gadiem. Apkopot ko konkrētu, šķiet gluži neiespējami. Rodas jautājums – kāpēc? Taču atbilde ir gaužām vienkārša, to var atrast kaut vai tikai paskatoties uz mūsdienu pasauli mums apkārt. Viss attīstās burtiski pa sekundēm, un, salīdzinot Varakļānu vidusskolu pirms simts gadiem un tagad, saprotam, ka arī šeit viss plūst un mainās, tāpēc ir daudz scenāriju, ko nākotnē skola var sagaidīt. Tomēr es labprāt padomāšu par labāko no iespējamajiem variantiem.

Ir 2121. gada 1. septembris, un skolā ierodas mazie pirmklasnieki. Viņus skolā sagaida prāvs pulks citu skolēnu. Turpat rosās arī skolotāji, kuru vidū, protams, ir vairums skolas kādreizējo absolventu. Skola it kā ļoti izmainījusies, bet tomēr tā pati. Ieviestas jaunākās un labākās tehnoloģijas, kas nodrošina aizraujošu un vieglu darbu gan skolēniem, gan skolotājiem. Ir uzlabotas skolas koplietošanas telpas, un skolēni vairs nav spiesti sēdēt uz grīdas. Gaitenšos ieviestas jaunāko spēļu tehnoloģiju stacijas, kuras skolēni izmanto starpbrīžos. Skolēni ir apzinīgi un ļoti gudri. Varakļānu vidusskolas reitings pa simts gadiem ir iespaidīgi kāpis, un tā ir viena no labākajām skolām Latvijā.

Skola ir ļoti moderna, bet neaizmirst par vecajiem, labajiem laikiem, kad tajā vēl mācījās leģendārā 2021./2022. mācību gada 12. klase. Viņu darbi tiek izmantoti kā lieliski piemēri jaunajiem skolēniem. Tomēr viņu audzinātājas Margaritas klase vēl joprojām nav tikusi pie pienācīga remonta, jo tur viss kādreiz var noderēt, kas ir pareizi, jo ne reizi vien materiāli pasākumu gatavošanai ņemti tieši no turienes.

Varakļānu vidusskola ir gājusi garu ceļu. 100 gados mainījušies gan skolas nosaukumi, gan lokācijas, gan klašu skaits, kuras absolvējot iegūts diploms. Tomēr Varakļānu vidusskola ļoti

daudzu varakļāniešu sirdīs paliks kā vienīgā, labākā un mīļākā skola mūžā. Tajā pavadīts neaizmirstams laiks, tieši tāpēc ceru, ka arī skolas audzēkņi un absolventi pēc simts gadiem varēs teikt to pašu, atceroties skolu ar siltumu sirdīs.

Nikola Benislavska

12.klase

*****

8.a fantāzijas un patiesās pārdomas "Skola pēc 100 gadiem"

Varakļānu vidusskolu pēc 100 gadiem mēs katrs iztēlojamies citādi. Katram ir sava pieredze, savs redzējums. Katrs mēs nākam uz skolu ar savām vajadzībām un nākotnes mērķiem. Dažiem tā ir plaša zināšanu pasaule, bet citam jautrību pilna vieta. Skola mums ir kā otrās mājas. Šeit mēs uzkrājam savas zināšanas, attīstām un pilnveidojam tās. Svarīgākos savas dzīves gadus cilvēks pavada skolā. Tieši šeit viņš atrod īstus draugus, pirmo reizi sastopas ar dzīves grūtībām un izbauda savas pirmās uzvaras.

Dažreiz man patīk iedomāties, kā Varakļānu vidusskola varētu izskatīties pēc 100 gadiem. 100 gadi nav ļoti ilgs laiks, bet tomēr pa šo laiku daudzas lietas būs mainījušās. Skola būs mainījies, attīstījies un uzlabojies. Skolā mācīsies daudz bērnu, jo izceļojošie varakļānieši būs atgriezušies savā dzimtenē, savās mājās. Lielie, dižie koki turpinās augt un baroties no skolēnu smiekliem un priekiem. Blakus būs iestādīti jauni, mazi kociņi, kas turpinās Latvijas četros gadalaikos priecēt varakļāniešus.

Dažas lietas tomēr ir mainījušās, blakus skolai izveidoti atpūtas centri, skolas sporta zāle tagad bija pārveidota, tā ir 2 stāvos. Gaiteni ir ērtāki, tie ir košāki, un tajos valda skolēnu prieks, jo tagad visi skolēni uz skolu dodas ar smaidu sejā. Visas klases ir gaišos toņos, skolēni sēž klases centrā pie viena liela galda.

Skolotāji ir cilvēki, nevis hologrammas, kā to paredzēja zinātnieki pirms ilga laika. Tagad visi cilvēki ir nemirstīgi. Jo zinātnieki atklāja iespēju, kā cilvēki varētu dzīvot mūžīgi. Tagad skolēni vienmēr klausīja skolotājus un pretī nerunāja. Mazliet bija mainījies darba izkārtojums, darba dienas bija vairs tikai 4, 3 dienas ir brīvdienas, lai varētu vairāk laika atpūsties un pavadīt laiku kopā ar ģimeni. Mācību stundu ilgums ir 30 minūtes, starpbrīži ir 10-20 minūšu garumā. Skolās drīkst mācīties no plkst. 9.00 – 14.00.

Pa gaitenim visi skolēni saplūst vienādi, jo visiem jānēsā skolas noteiktās formas, kas ir melnas ar baltiem skolas iniciāļiem. Skolas somas uz skolu līdzī nevajadzēja ņemt, jo viss skolēniem atradās skolā. Mācību priekšmeti ir uzlaboti, vairāk piemēroti dzīvei!

Bioloģijas kabinets izskatījās vislabāk. Sienas bija lietas ar ūdeni, un tur bija iestādīti korallji un peldēja haizivis, bet griesti bija tik augsti- ja lido ar lielu ātrumu, tu lidotu kādu pus minūti.

Stundu grūtais mācību process aizvietots ar cepurēm, kuras uzvelkot var "lejupielādēt" zināšanas. Mācības notiek 1 nedēļu par katru priekšmetu, bet par katru priekšmetu ir jāmaksā, jo grūtāks priekšmets, jo vairāk ir jāmaksā par to, lai "lejupielādē" zināšanas. Katru dienu mācību laikā jābūt skolā un jāuzvelk cepure 2 stundas, lai pietiktu laika visas zināšanas dot skolēnam. Mācību priekšmeti sastāv no vispārējiem (matemātika, valodas, bioloģija utt.) un attīstījamiem (kvantu fizikas, raķešbūve, anatomija utt.). Gan skolēniem, gan darbiniekiem ir čipoti tērpi, lai pasargātu skolu un pašus skolniekus, tāpēc ka viss ir savienots ar internetu un kiberuzbrukumi ir ļoti bīstami, un, dodot kodus un čipus katram no skolēniem un darbiniekiem, pasargā no tiem ļoti efektīvi.

Nekas mācību stundu grafikā nav mainījies divainā kārtā, bet mācību metodes ir ļoti uzlabojušās. Ir jāpārlicinās, ka katrs skolēns ir visu sapratis un pierakstījis uz sava ekrāna, ir jāizturās pret visiem skolēniem vienlīdzīgi un jauki. Kaut mēs varētu aiziet uz šo skolu vēl vienu reizi!

Tomēr ir lietas, kas gadu simtiem nemainās. Cilvēki paliek cilvēki. Bērni ir bērni. Joprojām skolās strādās zinoši, mīļi skolotāji, kuriem bērni un viņu intereses būs pirmajā vietā. Skolotājus nevar aizstāt ne jaunākās tehnoloģijas, neviens. Var tikai uzlabot skolotāju darba vidi, pielāgoties jaunajiem izgudrojumiem un prasībām.

Katrs no mums skolu atceras citādi. Varakļānu vidusskola paliek katra cilvēka sirdī. Tas ir spilgts posms viņa dzīves ceļojumā.

Ja 100 gadi jau nodzīvoti,
tad vēl 100 būs viegli doti.
Bet skolā vajag kopā augt,
lai "Skolai 200!" varam saukt.

*****

(Fragmenti no 8.b klases fantāziju stāstiem "Skola pēc 100 gadiem")

Bija 11. oktobris, pirmdiena, un Alise devās uz savu rokdarbu pulciņu pie Lolitas. Ejot cauri piebūvei, viņa pamanīja jaunas durvis, kas stāvēja blakus mājturības kabinetam. Uz durvīm bija rakstīts "leeja aizliegta" ar lieliem, sarkaniem burtiem. Kas tās par durvīm? Kā tās tur nonāca? Viņa vēlējās uzzināt tik ļoti, ka viņa atvēra durvis. Šajā klasē bija mašīna. Tā nebija parasta mašīna, tā izskatījās pēc lielas kastes. Viņa gāja tuvāk un tai pieskārs. Viss notrīcēja. Alise skrēja ārā no klases, un viņa pamanīja, kas ir noticis ar skolu. Skola bija mainījusies, Alise pagriezās un durvju vairs nebija. Viņa bija apmulsusi. Apkārt staigāja roboti un bērni, kuriem bija uniformas.

.....
Meitene iedeva Alisei formu un izgāja laukā no telpas. Alise sagērbās un sekoja meitenei. "Kā tevi sauc?" Alise prasīja. "Mani? Mums nav vārdu, mūs sauc numuros. Es esmu numur 134. Pat, ja mums ir vārdi, mēs nevaram tos izmantot." "Numur 134, es gribētu pastaigāt pa skolu."

.....

Katrā stāvā bija divi apsargi- roboti. Klases skolotājs bija robots. Viņš mācīja jebkuru priekšmetu. Aktu zāles grīda bija viens liels akvārijs. Gar malām bija televizori, kur varēja redzēt ,ko kameras filmē. Priekšā uz skatuves 3D televizori. Tur visu varēja redzēt kā dzīvu, bet tas nebija īsts. Piebūves vietā bija skolas trenāžieru zāle, bet sporta zālē - visi modernākie aparāti. Izstaigājot visu skolu, sapratām, ka skola bija daudz savādāka.

.....

Ir 2121.gads. Pa skolu visi staigā ģērbusies kā mūķenes. Vienā klasē mācās 100 skolēnu. Kopā ir 50 klases. Skolotājas pa skolu braukā ar riteniem, jo ir pārāk slinkas, lai pārvietotos ar kājām. Visa pasaule ir drūma. Skolai nekas nav atjaunots, un visas mēbeles un lietas lūzt. Skolēniem mājasdarbus neuzdod, ir tikai pēcstundas, kurās viss uzdots ir jāizdara.

.....

Skolā nebija nekādu grāmatu. Viņiem vēstures stundās bija speciāla istaba, kas strādāja kā laika mašīna, un to istabu izmantoja arī bioloģijā, lai redzētu retus putņus, kukaiņus, dzīvniekus un augus. Viņi vēl varēja ceļot uz citām planētām, kuras bija ļoti tālu dažām no tām pasaulēm, dzīvoja uz tām planētām un viņiem arī bija savas skolas.

.....

Pārsvarā es pārstaigāju visas klases, un bioloģijas kabinets izskatījās vislabāk. Sienas bija lietas ar ūdeni, tur bija iestādīti korallji un peldēja haizivis, bet griesti bija ļoti augsti .

.....

Reiz kādā jaukā dienā meitene vārdā Maija pastaigājās ar savu mammu pa krāšņo Varakļānu pilsētu. Maijas mamma stāstīja visu, ko viņa bērnībā darīja skolā. Maija bija pārsteigta, ko viņas mamma bērnībā darīja skolā, jo skola bija mainījusies. Viņas gāja garām skolai. Skola bija atjaunota. Skola bija pilna ar jaunām tehnoloģijām. Visiem uz galdiem bija planšētdatori, kuros viņi pierakstīja jaunās zināšanas. Maijas mammai pietrūka skolas bērnišķīgo zīmējumu, kas bija pirms 100 gadiem sazīmēti uz sienām. Viņai pietrūka veco solu, uz kuriem bija iegravēti dažādi zīmējumi. Viņai pat pietrūka burtnīcu, kurās garlaicīgākajās stundās varēja zīmēt. Un visvairāk Maijas mammai pietrūka viņas klasesbiedru, ar kuriem bija tik daudz labu, sliktu, jautru un pat bēdīgu atmiņu. Iedomājoties par vecajām, labajām atmiņām, Maijas mammai saskrēja asaras acīs. „Tādas, kādas atmiņas bija man, jūs nesapratīsiet,” mamma teica Maijai. „ Varbūt mēs nebijām tā draudzīgākā klase, bet mums vismaz ir atmiņas, kuras nekad nevar aizmirst.’

